

Sygn. akt I C 1967/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Lęborku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aleksandra Sobczak - Michalak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Katarzyna Dawidowska

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2018 roku w Lęborku

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko P. N.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej P. N. na rzecz powoda Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 3.628,11 zł (trzy tysiące sześćset dwadzieścia osiem złotych jednaście groszy) wraz z należnymi odsetkami ustawowymi od kwoty 3.044,20 zł od dnia 26.09.2017r. do dnia zapłaty, które to odsetki nie mogą być większe niż odsetki maksymalne wynikające z art. 359 § 2¹ k.c., tj. nie mogą w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych;

2. zasądza od pozwanej P. N. na rzecz powoda Bank (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 963 zł (dziewięćset sześćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. wyrokowi w pkt 1-2 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Za zgodność z oryginałem

Bank (...) S.A. w W., KRS: , NIP: , P. N., PESEL: (...), NIP: .

L., dnia

Sekretarz Sądowy

Sygn. akt I C 1967/17

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł w dniu 28 września 2017 roku o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej P. N. łącznej kwoty 3628,11 zł wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od kwoty 3044,20 zł od dnia 26 września 2017 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu sporządzonym do pozwu powód wskazał, że na wskazaną powyżej kwotę składają się:

- (...),20 tytułem należności głównej (niespłaconego kapitału pożyczki);
- 90,20 zł tytułem niespłaconych odsetek za zwłokę;

- 493,71 tytułem niespłaconych opłat i prowizji

Ponadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu tj. zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa, kosztów zastępstwa procesowego i kosztów uiszczonych opłaty od pozwu według norm przepisanych.

Początkowo niniejsza sprawa była rozpoznawana w elektronicznym postępowaniu upominawczym sygn. akt VI Nc-e 1879078/17, gdzie postanowieniem z dnia 6 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Lęborku.

Pozwana P. N. nie ustosunkowała się pisemnie do pozwu, jednakże w dniu 5 lutego 2017 roku stawiała się na rozprawę i wskazała, że uznaje w całości powództwo. Pozwana jednocześnie wniosła o rozłożenie świadczenia na raty wskazując na swoją złą sytuację finansową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 października 2016 roku Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (dalej: (...)) udzielił P. N. kredytu ratalnego wraz z limitem kredytowym w kwocie 3653,08 zł.

Umowa została zawarta na potrzeby zakupu kuchenki, lodówki i telewizora. Umowa została zawarta do dnia 20 kwietnia 2018 roku, a jej łączny koszt w dniu zawarcia umowy wynosił 4602,58 zł. Kredyt był oprocentowany w całym okresie kredytowania według stałej rocznej stopy oprocentowania, która wynosiła 0,00%.

Pomimo wezwań i monitów P. N. nie wywiązał się z obowiązku spłaty udzielonego w 2016 roku kredytu. W dniu 1 sierpnia 2017 roku (...) wypowiedział umowę kredytu P. N..

W dniu 20 września 2017 roku (...) wezwał P. N. do zapłaty zadłużenia w terminie maksymalnie do 27 września 2017 roku. Zadłużenie nie zostało uregulowane.

Na dzień wniesienia pozwu zadłużenie P. N. wobec Bank (...) S.A. wynosiło

3044,20 zł. Na wskazaną powyżej kwotę składają się:

- (...),20 tytułem należności głównej (niespłaconego kapitału pożyczki);
- 90,20 zł tytułem niespłaconych odsetek za zwłokę;
- 493,71 tytułem niespłaconych opłat i prowizji.

Na rozprawie w dniu 5 lutego 2018 roku P. N. oświadczyła, że wraz z mężem mają status osoby bezrobotnej. Rodzina ma na utrzymaniu jedno małoletnie dziecko i utrzymuje się tylko i wyłącznie z świadczeń przyznanych na dziecko w tym programie 500+. P. N. uznała powództwo.

(dowód: wezwanie do zapłaty k.18-19, umowa k.13-16, wypowiedzenie umowy k. 17, odpis KRS k. 20-25, przesłuchanie powoda k. 31).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

W myśl art. 3 k.p.c., obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach. Ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Na stronie powodowej spoczywał zatem ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie, w szczególności wykazania, że dochodzona pozwem kwota pieniężna wobec pozwanego przysługiwała powodowi. W opinii Sądu, powód zadośćuczynił w dostatecznym stopniu temu obowiązkowi. Strona powodowa

w toku prowadzonego postępowania sądowego przedłożyła na poparcie powództwa liczną dokumentację źródłową wymagalnego zobowiązania m.in. umowę udzielonego kredytu, wraz z wypowiedzeniem umowy, wezwaniem do zapłaty. Pozwana zaś nie kwestionowała swojego zadłużenia, na rozprawie dodatkowo złożyła oświadczenie o uznaniu w całości powództwa.

Zgodnie z treścią 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W orzecznictwie przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość. W niniejszej sprawie strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów przeciwnych na okoliczność spłaty całkowitej pożyczki, jej regularnej spłaty, czy dowodów świadczących o tym, że była zwolniona od obciążania jej odsetkami za nieterminową spłatę pożyczki. Jednocześnie nie zakwestionowała też w żaden sposób przyjętych wyliczeń odsetek.

Umowa kredytu/pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą - obie strony zaciągają zobowiązanie. Powód zaciągnięte przez pozwaną zobowiązanie wykonał i udostępnił P. N. kwotę określoną w umowie. Pozwana natomiast nie wykonała ciążącego na niej obowiązku w zakresie zwrotu kwoty kredytu wraz z oprocentowaniem.

Kierując się powyższym Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę z ograniczeniem o odsetkach maksymalnych wynikającym z art. 359 § 2 z zn. 1 k.c. (pkt 1 sentencji wyroku).

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie dobrodziejstwa instytucji przewidzianych w art. 102 k.p.c. czy 320 k.p.c.

Przepis art. 102 k.p.c. reguluje rozliczenie kosztów procesu według zasady słuszności. Według tej zasady sąd może tylko nie zasądzić od strony przegrywającej całości lub części kosztów, nie może natomiast zasądzić na jej rzecz kosztów od strony wygrywającej (postanowienie SN z 30 sierpnia 1979 r., II CZ 86/79, OSNCP 1980, nr 3, poz. 55.). Jest to rozwiązanie szczególne, niepodlegające wykładni rozszerzającej, wykluczające stosowanie wszelkich uogólnień, wymagające do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi. Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu według doktryny zaliczyć można nie tylko te związane z samym przebiegiem postępowania, lecz także dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Za trafny należy natomiast uznać pogląd, zgodnie z którym sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia - na podstawie art. 102 - z obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególne okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego (por. postanowienie SN z dnia 8 grudnia 2011 r., IV CZ 111/11, LEX nr 1119554).

Ponadto również zastosowanie instytucji rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty, o jakiej mowa jest w art. 320 k.p.c. możliwe jest tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach. W szczególności wypadki takie zachodzą gdy ze względu na stan majątkowy, rodzinny, zdrowotny spełnienie świadczenia przez pozwanego niezwłocznie lub jednorazowe spełnienie zasądzonego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe lub bardzo utrudnione albo narażało jego lub jego bliskich na niepowetowane straty i byłoby rażąco sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Oznacza to, iż ochrona jaką zapewnia pozwanemu art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę powoda w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu powoda.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd nie doszukał się przesłanek do zastosowania tychże instytucji wobec pozwanej, która poza samym wnioskiem nie uzasadniła w żadnym zakresie swojego stanowiska na poparcie jego wniosku. Pozwana jak i jej mąż są osobami młodymi, w pełni zdrowymi i zdolnymi do podjęcia pracy. Pozwana od dłuższego czasu jest osobą bezrobotną, tak jak jej mąż i oboje nie podejmują żadnej inicjatywy w znalezieniu tudzież

podjęciu się jakiegokolwiek zajęcia zarobkowego poza zarejestrowaniem się w Powiatowym Urzędzie Pracy jako osoby bezrobotne. Utrzymują się jedynie z świadczeń przyznanych na dziecko tj. z świadczeń państwowych. Stąd też Sąd nie może uwzględnić wniosku pozwanej o rozłożenie zadłużenia na raty albowiem strona pozwana nie daje żadnej gwarancji na okoliczność możliwości spłaty świadczenia nawet w systemie ratalnym skoro nie posiada żadnego źródła dochodu poza dochodami przyznanymi na dziecko, które nie mogą być w okolicznościach sprawy brane pod uwagę, bo nie mogą służyć zaspokojeniu długów wygenerowanych przez rodziców dziecka na ich własne potrzeby konsumpcyjne.

Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 kpc).

Stawki wynagrodzenia radcy prawnego zostały określone w §2 pkt 3 rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U z 2015 roku, poz. 1804) w wysokości po zmiany legislacyjnej, która weszła w życie w dniu 27 października 2016 roku. Nie ulegało wątpliwości, że spór wygrał w 100% powód stąd też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 963 zł (opłata od pozwu, opłata od pełnomocnictwa, koszty zastępstwa procesowego) tytułem kosztów procesu (pkt 2 sentencji wyroku).

Działając z urzędu w trybie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności albowiem pozwany uznał roszczenie dochodzone przez powoda (pkt 3 sentencji wyroku).

SSR Aleksandra Sobczak – Michalak

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnom. powoda (bez pouczenia)
3. przedłożyć z wpływem lub za 21 dni

L., dnia 27 lutego 2018 roku

SSR Aleksandra Sobczak-Michalak